

—Προσπαθώ, κύριε Πρόεδρε,—είπε σέ μία στιγμή στον Βι-  
θέν,—να συγκρατηθώ εντός των επιτρεπομένων ορίων της ψυ-  
χραιμίας. 'Αλλ' εἰς τὴν δίκην αὐτὴν ὑπάρχουν τόσαι δραματι-  
καὶ λεπτομέρειαι, τόσαι ἀφορμαὶ ἐντόμων συγκινήσεων δι' ἕνα  
δημοκρατικὸν πολίτην, ὥστε καὶ ἕνας δικηγόρος ἀκόμη νὰ μὴ  
δυνατῆ νὰ ἀσζητήσῃ, μὴ τὴν ἀπαιτούμενην ἀπάθειαν... Πῶς εἶνε  
δυνατὸν, κύριε Πρόεδρε, νὰ ὀμιλῶ μετὰ τὴν καθιερωμένην εὐγένει-  
αν, ἐνῶ αἰσθάνομαι νὰ παίζεται γύρω μου μίᾳ φρικιαστικῇ  
τραγωδίᾳ;

Ἐκεῖνος ὅμως, ὁ ὅποιος τράβηξε κυριολεκτικὰ τὰν παθῶν  
του τὸν τάραχο ἀπὸ τὸν ξεφρενισμένον δικηγόρον, ἦταν ὁ γενι-  
κὸς εἰσαγγελεὺς.

—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε κακοῦργοι! εἶπε ὁ εἰσαγγελεὺς  
δειχνοτάς τοὺς κατηγορούμενους.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸν ἀποστόμωσε ὁ Γαμβέτας, κα-  
κοῦργος εἶνε καὶ ὁ ἥλιος, ὁ ὅποιος σκορπίζει τὸ φῶς του, κα-  
κοῦργος εἶνε καὶ ὁ Θεός, ὁ ὅποιος ἐπλάσει ἔτσι τὸν ἄνθρωπον,  
ὥστε νὰ θρῖσκη μόνος του τὸν δρόμον τῆς ἀλήθειας, κακοῦργος  
καὶ ὁ Χριστός, ὁ ὅποιος κήρυξε πρῶτος τὸ Εὐαγγέλιον τῆς κοι-  
νωκῆς ἰσότητος!...

Μὲ ἀνακαταμένα τὰ μακρὰ μαλλία του, μὲ ξεκουμπωμένην  
τὴν τῆβενό του, μὲ ἀνασκουμπωμένα τὰ φαρδύα μακίγια του,  
ὁ Γαμβέτας—κοιτῶς, εὐσωμος, προσωποποιῆσι τῆς ἀνδρικής  
ρῶμης—σφάβαζε σὰν πληθύνον ἡθρῖον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν  
τῆς δίκης, θυάζοντας ἀφρούς καὶ κερανοῦς ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τὶ σημασία εἶχε ἂν τὰ κυβερνητικὰ φύλλα τὸν γελιοποιού-  
σανε κάθε μέρα, δημοσιεύοντας σκανδαλώδεις λεπτομέρειας τῆς  
ἰδιωτικῆς του ζωῆς. Ὁ Γαμβέτας ἤξερε πῶς ἔφτανε νὰ γίνῃ δια-  
σημος γιὰ νὰ ληρομηθῶν ἀμέσως ὅλες ἡ νεανικὲς παρεκτρο-  
πές του...

Τὸ στερνὸν θέλος του, ὁ Γαμβέτας, τὸ ἐξετόξευσε κατὰ τοῦ εἰ-  
σαγγελεῶς, ὁ ὅποιος, μόλις ὁ δικηγόρος τελείωσε τὴν ἀγόρευ-  
σίν του, ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὄμους.

—'Αισθηκώσετε τοὺς ὄμους σας, κύριε αὐτοκρατορικῆ Εἰσαγγε-  
λεῦ, ἀνασηκώσετε τοὺς ὄμους σας! Ἡμπορεῖτε νὰ μᾶς τιμω-  
ρήσετε, δὲν ἠμπορεῖτε ὅμως οὔτε νὰ μᾶς ἀτιμάσετε, οὔτε καὶ  
νὰ μᾶς ἐκμηδενίσετε!

Ἐννοεῖται, ὅτι στὸ τέλος οἱ κατηγορούμενοι...καταδικάστη-  
καν.

Μὰ τὸ δικηγορικὸ ἄστρο τοῦ Γαμβέτα εἶχε ἀνατείλει.  
Ἐπιπέσει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, γέμισεν ὁ οὐρανὸς ἀστέρων, ὁ  
Γαμβέτας ἀπεφάνη νὰ ἐκθέσῃ ὑποσημειωτὰ θουλεῦτο καὶ στὸ  
Παρίσι καὶ στὴ Μασσαλία. Κι' ἐπέτυχε καὶ στὶς δυὸ περιφέρειαις.  
Ἐτοί ἄρχισε τὴν πολυτάραχον καριέραν ἐκεῖ ἀπὸ τὸς  
μεγαλειτέρας πολιτικῆς τῆς σύγχρονης Γαλλίας!

## ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

### Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Ἡ φύσις ἔχει προικίσει τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ ἔντομα μὲ δύ-  
ναμι κατὰπληκτικῆς. Ἡ ἀκρίδα, π.χ. ἔχει τὴν δύναμιν στὰ πι-  
σινὰ τῆς πόδια, ποὺ ἔχει νὰ κινή ἄλλατα διακόσους φορές  
μεγαλειτέρα ἀπ' τὸ μήκος τοῦ σώματός της. Ἄν ὁ ἄνθρωπος  
εἶχε τὴν ἴδιαν δύναμιν στὰ πόδια του, θὰ μπορούσε μὲ δυὸ πῆ-  
δους μόνον νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος στὴ  
πλατεῖαν τῆς Ὁμοίας!

Ἐνας Ἄγγλος φυσιοδίφης, παρατήρησεν ἐπίσης κάποτε, ποὺ  
ταξείδευε ἀπ' τὴν Δουβερνικήν εἰς τὸ Παρίσι, ὅτι τὸν σιδηρόδρο-  
μον τὸν ἀκολουθοῦσε μίᾳ μέλισσαν πετώνταν ἐναντία στον ἀνεμὸν.  
Τὸ τραῖνον μὲ τὸ ὅποιο ταξείδευε ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων ἔτρεχε  
μὲ ταχύτητα 50 χιλιομέτρων τὴν ὥραν. Κι' ὅμως ἡ μέλισσα τὸ  
ἔφτανε, μὲ τὸ πέταγμα της.

Εἶνε γνωστὸν ἐξ ἄλλου, ὅτι ὑπάρχουν Ἀφρικανικὲς μύγες, ἡ  
ὅποιες ἐπισκέπτονται τὰ πλοῖα ποὺ ταξιδεύουσι στὸν ὠκεανόν.  
περνώντας 500 μιλίων θάλασσαν!...

Ἐπὶ τὸν ὄμιλον, ἔντομα ποὺ πετοῦν μὲ τέτοια ταχύτη-  
τα, ὥστε ἂν ὁ ἄνθρωπος μπορούσε νὰ ἔχη τόσο δυνατὰ φτερά,  
θὰ πετοῦσε ἀνάλογα μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, μὲ ταχύ-  
τητα ἐνὸς χιλιόμετρον τὸ δευτερόλεπτον! Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ τα-  
χύτης του θὰ ἦταν τρεῖς φορές μεγαλιτέρα ἀπ' τὴν ταχύτητα  
τοῦ ἥχου!...

Καὶ οἱ ἀρχαῖοι ὅμως εἶχαν παρατηρήσει τὴν τερατώδη δύνα-  
μιν τῶν ἐντόμων. Ὁ Πλίνιος π.χ. γράφει, ὅτι, ἂν συγκρίνομεν  
τὸ βάρος ποῦ σηκώνει ἕνα μυρμηγκίον πρὸς τὸ βάρος τοῦ σώ-  
ματός του, πρέπει νὰ παραδεχθῶμε πῶς δὲν ὑπάρχει κανένα ζῷον  
ποῦ δυνατὸν ἀπ' αὐτὸ.

Ὁ Ληναῖος πάλι, διηγεῖται κάπου, πῶς μίᾳ πεταλοῦβαν διήνε-  
υσεν πετώντας, χωρὶς κανένα σταθμὸν, ἐκατὸ μιλίων δρόμον!...  
Ὁ ἴδιος μᾶς θεσθαίνει ὅτι, ἂν ἡ προσοκίδα τοῦ ἐλέφαντος εἶχε  
κατ' ἀναλογίαν σὴν δύναμιν ἔχει ἡ προσοκίδα ἐνὸς κανθάρου,  
ὁ ἐλέφανς θὰ μπορούσε νὰ μετακινήσῃ...δρῆ!

Τέλος, ἕνας Ρώσος φυσιοδίφης, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ κοι-  
νὴ μύγα κινεῖ τὰ φτερά της 40 φορές τὸ δευτερόλεπτον, δηλ.  
144.000 φορές τὴν ὥραν. Καὶ προσθετῆ, ὅ ὁ σοφὸς ἐπιστήμων,  
πῶς ἂν ὁ ἄνθρωπος κινούσε τὰ πόδια του μὲ τὴν ταχύτητα ποῦ  
κινεῖ ἡ μύγες τὰ φτερά της, θὰ διήνευσεν ἐκατὸ μέτρα σ' ἕνα δευ-  
τερόλεπτον καὶ 2)5 τοῦ δευτερολέπτου!

## ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

### ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

#### Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

(Τοῦ José Maria de Heredia)

Χάος τοὺς κόσμους πλάκωνε κι' ἀμέτρητα κυλοῦσαν  
Ὁ χρόνος, τὸ διάστημα. Μὰ γέννησε ἡ Γῆ  
Καὶ τοὺς Τίτάνας ἔβγαλε ποῦ τῆ ζωῆ ρουφουσαν  
Μὲ πόθο ἀπ' τῶν κόλπων τῆς τῆς ἄσωσης πηγῆς.

Μὰ νικημένους τῆς Στυγὸς τὰ κύματα κρατοῦσαν  
Κι' αὐτοῦς, στῆ Γῆ σὰν ἐξέσπασε ἡ θεϊκὴ ὄργη.  
Μέρες λαμπρῆς τὴν Ἄνοιξι πεία δὲν φεγγαλοῦσαν.  
Στάχμα τοῦ θέρους ὄριμα δὲν εἶχαν ἐξανασθῆ.

Ἄγριοι τότε κάθονταν πάνω στῆ χιονισμένη  
Τοῦ Ὀλύμπου ράχη οἱ θεοί, ἀπὸ τὰ γέλια ξένοι  
Κι' ἀπ' τῆ χαρά. Μὰ στάλαξε ὄρουσι ἀπ' τὰ οὐράνια.

Τῆ δεχτικῆ ἡ θάλασσα κι' ὀλόγυμνη προβάλλει  
Ἡ Ἄφροδιτὴ ποῦλασε ἀπ' τὴν πέρινα κάλλη  
Καὶ τῶν κυμάτων οἱ ἀφοῦ τῆ ζῶναν μὲ στεφάνια.

#### ΣΟΝΕΤΤΟ

(Τοῦ Heredia)

Ἐθγαίνε ἀπ' τὴν ἐκκλησιά. Φτωγὸν ἐκαρτεροῦσαν  
Ἄπ' τὸ χρυσὸ τὸ χέρι σου μίαν ἐλεμμοσύνη.  
Στὸ σκοτεινὸ τὸ νάρθηκα ποῦ ἔλαμκοποῦσαν  
Τὰ κάλλη σου, σ' ἀντίκρουσε γεμάτη καλοσύνη.

Τὰ μάτια μου γιὰ νὰ σέ δοῦν καλά δὲν ἐτολμοῦσαν,  
Γι' αὐτὸ μπροστά σου σάθηκα σὲ μίᾳ ταπεινωσύνῃ.  
Μὰ θυμωμένῃς ἡ γλυκεῖες ματιές σου μὲ κυττοῦσαν  
Καὶ μ' ἕνα πέπλο σκέπαζες τὴν ὠμορφίαν σου ἐκείνη.

Μὰ ἡ ἀγάπη ποῦ μπορεῖ τὸν τέλος νὰ λυγίσῃ  
Τὴν ἀνοιξι, δὲν θέλῃσε, ἐκάρῃ, νὰ μ' ἀρίσῃ  
Χωρὶς μίᾳ χάρι τὸ φτωγὸν, κόρη ποιετικία.

Κι' οὐτὸ ἀργὰ τὸν πέπλο σου τὸν εἶχες καταβάσει  
Καὶ τὰ πικρὰ ματοκλάδα ἄσφαρταν σὰν τὰ δάση  
Ὅταν ἀκτῖνα μίᾳς στιγμῆς φέγγει σ' αὐτὰ γλυκεῖα.

#### ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

(Τοῦ Βικτωρος Οὐγκώ)

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε στὰ σύννεφα ἀπὸψε  
Ἀῦριο θάρρη ἡ θύελλα, ἡ λύγχα, τὸ σκοτάδι,  
Ἐπὶ τὴν πάλιν τ' αὐγὴ μὲ τὰ θαμὰ τῆς κάλλη  
Ἡ ῥυτίτες καὶ μίρες, θήματα τοῦ χρόνου ποῦ διαβαίνει.

Κι' ἡ μέρες θὰ περάσουνε, περνοῦνε μαζωμένους  
Ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσα κι' ἐπάνω ἀπὸ τὰ δρῆ,  
στὴς ἀργυροῦς τοὺς ποταμοῦς, στὰ δάση ποῦ πλανιέται  
Ἐνα τραγοῦδι θλιβερὸν νεκρῶν ἀγαπημένων.

Καὶ τῶν νεφῶν καὶ τῶν θουνῶν ἡ ζαρωμένη ὄψη,  
κι' ὅλα τῆς καταπράσινα καὶ τ' ἀθιθίσιμα δάση  
Ὅλοένα ζανακωνοῦνε τοῦ κάμπου τὸ ποτάμι  
τὸ κύμα τοῦ ἀπ' τὸ θουνόν ἀδιόκοπα θὰ παίρῃ.

Μὰ γ'ὼ ὅλο χαμηλότερα σκύφτοντας τὸ κεφάλι,  
περνῶ καὶ δὲν ζεσταίνονται ἀπ' τῆς ζωῆς τὸν ἥλιον  
καὶ μέν' στῆ χάρι τῆς γιορτῆς, σὲ λίγο θε νὰ φύγω  
χωρὶς νὰ λείψῃ τίποτα ἀπ' τὴν ὠμορφίαν τοῦ κόσμου.

#### Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

(Τοῦ Σ. Πρυντόμ)

Τὰ πλάθει ἀγάλια κι' ἡσυχὰ τὰ ἔργα τῆς ἡ Φύσις,  
ἀργὰ τῆς θαμποχάραξε τοῦ στήθους τῆς γραμμῆς,  
καθὼς τῆ θάλασσα ἔκανε νὰ γλυκοκουατίσῃ  
καὶ τῆς ραχοῦλες νὰ ὑψωθοῦν καὶ νὰ σκαφοῦν λακκιές.

Στὴν κάθε ἐτοιμία καρδιά γλυκὸ γιὰ ν' ἀκουμπήσῃ  
προσεκφαλο κυρτῶνοντας τὸν ἄλοφον τῆς πλαγιῆς.  
Στὸν πρῶταν κρίναν τὸν καιρὸ τὸν κορρὸ ἔχει σκαλίσει  
τάχα ἀπὸ ποσὸς ὑστερα γυναικείας ζωγραφίης!

Δεν εἶπε ἡ Εὐὰ δοκιμὴν στερνῆς τῆς, μήτε ἡ μὴν.  
Τὸ θαμὰ καὶ δὲν ζεσταίνουμε μὲ τὸν καιρὸ τελειώνει  
κι' ἀπὸ γυναικὰ σὲ γυναικί' ἀνθίσει ἡ ὠμορφιά.

Πάντα, ὡς τὸ εἶδος, τ' ἄφαστο ποῦ ἡ Τέχνη θριαμβεύτρα  
ἐνὸς ἀνθρώπινου κορμιοῦ τὴν ὄψη τῆς γηπέτρας  
πλάθει ὑπεράνθρωπῃ.—Κι' αὐτῆ, τ' ἀίθερος τῆς γῆς σου, Ἐλλάδα!

(Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)